

David Finkel

Thank you
for your service

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

Je kon het zien aan zijn nerveuze blik. Je kon het zien aan zijn trillende handen. Je kon het zien aan de drie potjes pillen in zijn kamer: pillen om zijn op hol geslagen hartslag onder controle te houden, pillen om zijn angstgevoelens te onderdrukken, en pillen tegen de nachtmerries. Je kon het zien aan de screensaver van zijn laptop – een nucleaire vuurbal en de woorden FUCK IRAK – en aan het dagboek dat hij sinds zijn aankomst had bijgehouden.

Zijn eerste aantekening, op 22 februari:

Weinig bijzonders gebeurd vandaag. Ik heb mijn wasgoed afgeleverd, en we krijgen straks onze plunjekisten. Vannacht om 02.30 uur zijn we bestookt met mortiergranaten, maar er landde niets dichtbij. We zijn in de vooruitgeschoven basis Rustamiyah, Irak. Best oké, mooie kantine en faciliteiten. Moet wel nog een hoop stomme dingen doen. Nou, dat was het wel voor vandaag.

En zijn laatste aantekening, op 18 oktober:

Ik heb totaal geen hoop meer. Ik voel dat het einde nadert, dat het heel, heel dichtbij is. Duisternis is alles wat ik zie.

Het zat er dus op voor hem. De laatste uren bracht hij bepakt en bezakt door, ongewapend, bewaakt, wachtend op de helikopter die hem weg zou voeren, terug naar zijn vrouw, die net nog door de telefoon had gezegd: 'Ik ben bang dat je rare dingen gaat doen.'

'Je weet toch dat ik je nooit kwaad zou doen,' had hij gezegd, en hij had opgehangen, was door de basis gelopen en had zijn haar laten knippen

Adam Schumann op zijn laatste dag in Irak

voor hij terugging naar zijn kamer, waar hij zei: 'Maar stel dat ze gelijk heeft? Stel dat ik een keer doordraai?'

Van die gedachte was hij misselijk geworden. Net als elke gedachte die hij nu had hem misselijk maakte. 'Je brengt daar duizend dagen door, en dan is het opeens klaar. Het is voorbij. De hitte. De geur. De taal. Er is niks zoets aan. Het is alleen maar zuur,' zei hij. Hij kon zich de eerste invasie nog herinneren, toen het nog allemaal anders was. 'Ik zat op de voorste rij in de bioscoop en zag de beste film die ik ooit in mijn leven had gezien.' Hij herinnerde zich de vuurgevechten van zijn tweede missie. 'Ik vond het geweldig. Als ik onder vuur kom te liggen voel ik zo'n opwinding.' Hij herinnerde zich dat het al snel anders werd. 'Ik stapte in de Humvee, en dan begonnen we te rijden en voelde ik mijn hart in mijn keel kloppen.' Dat was het begin, zei hij, en toen werd Emory neergeschoten, en toen Crow, en toen volgde de ene explosie na de andere, en toen scheerde een kogel langs zijn benen, en toen werd Doster geraakt, en toen werd hij wakker en dacht hij: Jezus, ik leef nog, wat een ellende, wat een hel, en dat werd: Gaan ze me vandaag doodschieten?, en dat werd: Ik doe het zelf wel, en dat werd: Waarom zou ik? Ik schiet er gewoon zo veel mogelijk dood, tot ze mij doodschieten.

'Het kon me geen ene fuck meer schelen,' zei hij. 'Ik wilde dat het gebeurde. Daar kwam het op neer – ik wilde dat het zo snel mogelijk voorbij was, of zij het nou deden of ik.'

Het gekke was dat niemand het wist. Zijn hartkloppingen, zijn gejaagde ademhaling, zijn zwetende handpalmen, zijn gespannen blik, maar toch werd hij nog steeds gezien als de geweldige soldaat die hij altijd was geweest, de man die nooit klaagde, die bloedende soldaten op zijn rug hees, die er opeens op aandrong bij elke missie op de voorstoel van de voorste Humvee te willen zitten, niet omdat hij dood wilde maar omdat onbaatzuchtige leiders dat nu eenmaal doen.

Hij was die geweldige soldaat die op een dag naar de hulppost liep en de deur opende waar SOCIAAL MEDISCH TEAM op stond en om hulp vroeg. En nu ging hij naar huis.

Nu herinnerde hij zich wat de psycholoog had gezegd: 'Jij, met jouw reputatie, hebt misschien wel de deur geopend voor veel andere kerels.'

'Dat vond ik heel prettig om te horen,' zei hij. En toch had hij zich een dag eerder zo klote gevoeld toen hij een van zijn teamleiders had gevraagd iedereen bij elkaar te roepen.

'Wat hebben we nu weer gedaan?'

'Niks,' zei hij. 'Roep ze gewoon maar bij elkaar.'

Ze kwamen zijn kamer in, en hij deed de deur dicht en zei dat hij de volgende dag weg zou gaan. En toen sprak hij die moeilijke woorden: omdat hij het psychisch niet meer aankon. Hij zei: 'Ik weet niet wat er met me aan de hand is. Ik weet alleen dat ik me niet goed voel.'

Een van zijn soldaten verbrak de stilte. 'Hoe lang blijf je dan weg?'

'Dat weet ik niet,' antwoordde hij. 'Misschien kom ik nooit meer terug.'

Ze waren allemaal om hem heen gaan staan om hem een hand te geven, hem even bij de arm te pakken of bemoedigend op de rug te kloppen. Ze zeiden wat je van jongens van een jaar of negentien, twintig kon verwachten.

'Pas goed op jezelf,' zei een van hen.

'Drink namens mij een biertje,' zei een ander.

Hij had zich nog nooit zo schuldig gevoeld.

En nu waren ze 's ochtends vroeg weggereden en hadden ze hem achtergelaten. Nadat ze vertrokken waren, had hij geen idee wat hij moest doen. Hij bleef een tijdje staan, helemaal alleen. Uiteindelijk liep hij weer naar zijn kamer. Hij zette de airco op een heel lage stand. Toen hij het zo koud kreeg dat hij huiverde, trok hij warmere kleren aan, maar hij bleef onder de blazers van de airco zitten. Hij stopte zijn medicijnen in zijn bagage. Ook zette hij wat pakjes gedroogd rundvlees, macaroni met kaas en gerookte oesters klaar. Die kon hij niet mee terug nemen en hij liet ze achter voor de soldaten met een briefje erbij: 'Geniet ervan.'

Uiteindelijk brak het moment aan waarop hij naar de helikopter moest en begon hij door de gang te lopen. Inmiddels had de hele compagnie gehoord dat hij vertrok, en toen een van de soldaten hem zag, kwam hij op hem af en zei: 'Ik loop met je mee tot het schijthuis, want ik moet nodig.' Met die afscheidswaarden moest hij het maar doen, want dit was het laatste wat iemand van het bataljon tegen hem zou zeggen, nu hij terugging naar huis.

Hij had pijn in zijn maag toen hij over de militaire voorpost liep. Hij voelde zich misselijk worden. Bij de landingsplaats hadden zich andere soldaten van andere bataljons opgesteld. Nadat de helikopter was geland, mocht iedereen instappen, behalve hij. Hij begreep niet waarom.

'De volgende is voor jou,' werd hem verteld, en toen die helikopter enige minuten later aankwam, begreep hij waarom hij had moeten wachten.

Deze had een groot rood kruis aan de zijkant. Het was de helikopter voor de doden en gewonden.

Dat was hij, Adam Schumann.

Hij was gewond. Hij was dood. Het was afgelopen met hem.

I

Twee jaar later: Adam laat de baby vallen.

De baby, die vier dagen oud is, is zijn zoon, en op het moment waarop die valt, lijkt dit huis waarnaar hij is teruggekeerd de vreedzaamste plek op aarde. Buiten is het pikkedonker, het is drie uur 's nachts, eind november in Kansas, maar binnen brandt licht en hangt de warme geur van een pasgeboren baby. Binnen is ook Adams vrouw, Saskia, de mooie Saskia, die een paar minuten eerder aan haar man heeft gevraagd of hij even op de baby kan passen zodat zij kan gaan slapen. 'Natuurlijk,' had hij gezegd. 'Dat doe ik. Ga maar slapen.' Ze nestelde zich in het midden van hun bed, en het laatste wat ze zag was Adam die aan de rand lag, met zijn rug tegen het hoofdeinde en de baby in zijn armen. Hij glimlachte, want het was alsof hij als beschadigd mens eindelijk rust kon vinden, en blijkbaar had zijn vrouw er genoeg vertrouwen in om haar ogen te sluiten, vlak voordat hij de zijne dichtdeed. Al snel ontspanden zijn armen. Zijn grip verslapte. De baby rolde van zijn borst en over de rand van het bed, en toen kwam dat vreedzame moment, de baby in de lucht, Adam en Saskia nog diep in slaap, niemand die zich ergens van bewust was, de vloer nog steeds een paar centimeter weg, en dan een krakend geluid, gevolgd door een plof. Het moment is voorbij en de stroom gebeurtenissen is in werking gezet.

Saskia is degene die het hoort. Het geluid is niet hard, maar hard genoeg. Haar ogen vliegen open. Ze ziet Adam met dichte ogen en lege armen, en pas als hij haar hoort gillen en de scherpe ellebogen en knieën voelt van iemand die over hem heen kruipt, wordt hij wakker uit de slaap waarvan hij had beloofd hem niet nodig te hebben. Het duurt één, twee seconden. Dan weet hij wat hij heeft gedaan.

Hij zegt niets. Er is niets wat hij kan zeggen. Het spijt hem. Alles spijt hem sinds hij twee jaar geleden is weggeslopen uit de oorlog. Hij ziet hoe zijn vrouw de baby optilt. Hij blijft kijken, in de hoop dat ze

Adam Schumann thuis

hem aankijkt, zoals altijd in afwachting van vergiffenis, maar ze doet het niet. Ze drukt de huilende baby tegen zich aan terwijl hij zich aankleedt en de kamer uit loopt. Hij gaat zitten, in het donker, hoort hoe ze de baby troost, en dan gaat hij naar buiten, stapt in z'n pick-uptruck en zet een geweer zo neer dat het op zijn gezicht gericht is. En dan rijdt hij weg, terwijl Saskia thuis probeert te begrijpen wat er gebeurd is. Een krakend geluid. Een plof. De plof was de vloer, godzijdank lag die lelijke vloerbedekking er. Maar wat had er gekraakt? Het bed? Het nachtkastje?

Deze baby. Zo veerkrachtig. Een regelmatige ademhaling. Geen schrammetje. Niets. Hoe kan dat? Maar het is zo. Misschien is hij voor het geluk geboren. Saskia legt hem op bed en gaat naast hem liggen, waarna ze opstaat en terugkomt met een plastic waterflesje. Ze laat het vanaf de rand van het bed vallen en luistert naar het geluid dat het maakt als het de vloer raakt.

Ze laat een paar zware schoenen vallen en ziet hoe ze stuiteren.

Ze vindt een basketbal die ze van het bed laat rollen.

Ze vult een grote fles met zoveel water dat die ongeveer zo zwaar is als de baby, en terwijl Adam rijdt en naar het geweer kijkt, nog niet, nog niet, nog niet, laat ze die ook van de rand van het bed vallen.

Twee jaar. Hij is nu achtentwintig, zit niet meer in het leger, en heeft weer wat vlees op zijn botten. Toen hij de oorlog achter zich liet als de geweldige sergeant Schumann, was hij broodmager. Twaalf kilo later is hij aangesterkt, lichamelijk in elk geval. Geestelijk gezien is hij er nog net zo aan toe als op de dag waarop hij terug naar huis ging. Emory, in het hoofd geschoten, heeft hij nog op zijn rug, en het bloed dat uit Emory's hoofd stroomt, proeft hij nog steeds in zijn mond. Doster, op wie hij misschien wel het gekst van allemaal was, wordt keer op keer uiteengereten door een bermbom op een missie waar Adam ook bij had zullen zijn, en nadat Doster is doodverklaard, zegt een andere soldaat tegen hem: 'Dit zou niet gebeurd zijn als jij erbij was geweest.' Het was bedoeld als compliment – Adam had de beste ogen, Adam zag alle verborgen explosieven, iedereen rekende op Adam – maar zo vatte hij het toen niet op en zo vat hij het nu niet op. De woorden waren als granaatscherven die hem uiteenreten. Het was zijn fout. Het was zijn fout. Het schuldgevoel overheerst nu zijn hele persoonlijkheid. Hij is

gewoon een goede kerel, zeggen mensen over Adam. Anderen trekken naar hem toe, steunen hem, hij is slim, fatsoenlijk, eerzaam, intuïtief. Die Adam. En nu? 'Ik voel me een gebroken man,' zegt Adam.

'Hij is nog steeds een goede kerel,' dat is wat Saskia zegt. 'Hij is alleen een gebroken goede kerel.'

Ze zegt dit bij wijze van uitleg op de vraag waarom ze op sommige dagen goede hoop heeft dat hij weer de oude wordt, de man die destijds ten strijde trok. Het is niet alsof hij dit zelf heeft veroorzaakt. Dat heeft hij niet. Het is niet alsof hij niet beter wil worden. Dat wil hij wel. Op andere dagen echter lijkt het meer op een grafschrift, en niet alleen voor Adam. Alle soldaten met wie hij ten strijde trok – de dertig in zijn peloton, de honderdtwintig in zijn compagnie, de achthonderd in zijn bataljon – kwamen beschadigd thuis, in verschillende gradaties. Zelfs degenen aan wie niets te merken is. 'Ik denk niet dat er ook maar iemand is teruggekeerd zonder demonen waartegen gevochten moet worden,' zegt een van de soldaten die samen met Adam diende.

'Ik weet zeker dat ik hulp nodig heb,' zegt een ander, die twee jaar na thuiskomst nog steeds paniekaanvallen heeft en 's nachts badend in het zweet wakker wordt.

'Continu nachtmerries, woedeaanvallen, en steeds als ik de deur uit ga, hou ik iedereen om me heen scherp in de gaten,' zegt een ander.

'Depressiviteit. Nachtmerries waarin mijn tanden uit mijn mond vallen,' zegt weer een ander.

'Ik word aangevallen in mijn eigen huis,' zegt iemand. 'Ik ben thuis en word aangevallen door Irakezen. Zo gaat het bij mij. Idiote dromen.'

'Het is nu twee jaar geleden, en hij slaat me nog steeds,' zegt de vrouw van een ander. 'Mijn haar valt uit. Ik heb een litteken van zijn tanden in mijn gezicht. Afgelopen zaterdag begon hij tegen me te schreeuwen dat ik een stom kutwijf was, omdat de tv op de verkeerde zender stond.'

'Afgezien daarvan gaat het prima,' zegt degene die er van iedereen misschien wel het beste aan toe is met een ongemakkelijk lachje, nadat hij heeft verteld dat hij volgens zijn vrouw elke nacht gilt in zijn slaap. Hij klinkt verbaasd, net als de anderen.

'Ik moet toegeven dat er geen dag voorbijgaat waarop ik niet denk aan die tijd, aan de jongens die we verloren, aan wat we deden,' zegt een ander. 'Maar het leven gaat door.'

Van de ene oorlog naar de andere. Twee miljoen Amerikanen werden naar Irak en Afghanistan gestuurd om te vechten. Nu ze weer thuis zijn, zeggen de meesten dat ze lichamelijk en geestelijk gezond zijn. Ze hebben de draad van hun leven weer opgepakt. Hun oorlog is naar de achtergrond verdwenen. Sommigen zijn er sterker van geworden. Maar voor anderen duurt de oorlog voort. Onderzoek wijst uit dat twintig tot dertig procent van die twee miljoen lijdt aan een posttraumatische stressstoornis oftewel PTSS, een psychische aandoening die het gevolg is van een angstaanjagende ervaring, of traumatisch hersenletsel – THL – dat ontstaat wanneer het hoofd zo'n zware klap krijgt dat de hersenen tegen de binnenkant van de schedel botsen, met psychische schade tot gevolg. Depressies, angsten, nachtmerries, geheugenproblemen, persoonlijkheidsveranderingen, suïcidale gedachten: elke oorlog heeft zijn na-oorlog, ook de oorlogen in Irak en Afghanistan, waarvandaan ongeveer vijfhonderdduizend Amerikaanse veteranen met psychische klachten zijn teruggekeerd.

Hoe is het mogelijk de ware omvang van zo'n aantal, en alle problemen die daaruit voortvloeien, te bevatten, vooral in een land dat zo weinig belangstelling had voor die oorlogen? Stel je al die vijfhonderdduizend soldaten voor, misschien als puntjes op een kaart van Amerika die plotseling allemaal tegelijk oplichten. Dan licht het land op van de oostkust tot aan de westkust.

Of probeer ze je individueel voor te stellen, beginnend met degene die midden in de nacht door Kansas rijdt, alsmaar rondrijdt, ongezien. Tegen het ochtendgloren rijdt hij naar huis. Hij zegt niet tegen Saskia waar hij geweest is, of waar hij aan gedacht heeft, en zij vraagt niets. In plaats daarvan wordt het geweer opgeborgen, wordt de baby wakker omdat hij honger heeft, wordt hun andere kind, dat al zes is, maar is begonnen met bedplassen omdat het angstig is, wakker omdat haar lakens nat zijn, en probeert een worstelend gezin, waarin alles draait om Adams oorlogstrauma's, opnieuw een stap richting herstel te zetten, niet alleen vandaag, maar ook morgen.

Hij gelooft niet dat er iets mis is met hem. Dat is een deel van het probleem. Hij staart naar zijn spiegelbeeld en doet alsof hij niet ziet hoe rood zijn ogen zijn. Hij weet alleen dat hij zich schaamt voor het feit dat hij er nog steeds twee heeft en neemt de inventaris op. Twee

ogen, twee oren, twee armen, twee benen, twee handen, twee voeten. Er ontbreekt niets. Symmetrisch, zoals altijd. Geen kogelgaten bedekt door littekenweefsel. Geen huidtransplantaties over bomletsel. Zelfs geen smetje op de tatoeage op zijn rechteronderarm, die hij tussen twee missies in liet zetten als bewijs van zijn eeuwigdurende liefde: de naam SASKIA, gevormd door harkpoppetjes in verschillende seksstandjes. Zijn lichaam is intact, dus hoe kan hij dan gewond zijn? Het antwoord moet luiden dat hij dat niet is. Maar waarom is hij dan naar huis gestuurd met een ernstige vorm van PTSS als diagnose? Het antwoord moet luiden dat hij zwak is. Maar waarom is die diagnose keer op keer bevestigd toen hij eenmaal thuis was? Waarom wordt hij boos? Waarom vergeet hij dingen? Waarom is hij schrikachtig? Waarom kan hij niet wakker blijven, zelfs niet na twaalf uur geslapen te hebben? Waarom proeft hij Emory's bloed nog steeds? Omdat hij zwak is. Omdat hij een watje is. Omdat hij een stuk stront is. De gedachten blijven komen, hij kan ze niet tegenhouden, maar als hij de woonkamer in loopt en Saskia ziet, laat hij niet merken dat het een chaos is in zijn hoofd.

'Goedemorgen,' zegt hij, een plichtpleging die op sommige dagen de grootste moeite kost. Niet dat zij dat niet weet, maar hij laat niets doorschemeren tot hij buiten is en ziet dat de burenhonden weer hebben vastgebonden met veel te korte lijntjes, zodat ze met elkaar verstrikt raken en janken.

'Jezus. Mensen,' zegt hij met walging in zijn stem, en dat is genoeg om deze ochtend het touw te laten vieren waarmee Saskia zichzelf elke dag vastgebonden voelt. Nu begint de storm in haar hoofd over het leven dat ze nu leidt, en ook die storm is niet makkelijk tot bedaren te brengen.

'Ze hebben een auto van veertigduizend dollar onder hun kont maar lijken wel een stelletje schooiers,' zegt ze terwijl ze achter het stuur van hun auto gaat zitten, een oude SUV met een barst in de voorruit en versleten banden. 'Je ziet hier alleen maar auto's van veertigduizend dollar en mensen die als schooiers leven.'

De plaats waar ze wonen, Junction City, heeft ongeveer vijftigduizend inwoners en grenst aan Fort Riley, de basis waarvandaan Adam tijdens zijn zeven jaar in het leger drie keer werd uitgezonden en naar terugkeerde. Het ligt tussen het dichtbevolkte oosten van

Kansas en de uitgestrekte, lege vlakten waar de rest van de staat uit bestaat. Het is een landschap dat bij mensen die er niet wonen poëtische beelden oproept van het echte Amerika, met zijn uitgestrekte vlakten. Junction City heeft al jaren een sjofele reputatie, en de buurt in het centrum waar Adam en Saskia wonen, straalt dat ook uit. Hun overbuurman is een zedendelinquent – een pedofiel, vermoedt Saskia. Vlakbij woont een drugsdealer, en een paar huizen verderop woont een man die voorwaardelijk is vrijgelaten uit de gevangenis en steeds langskomt om te vragen of hij mag bellen. Poëzie in het hart van Amerika: toen Adam weg was, sliep Saskia met een vuurwapen onder haar kussen.

Hun eigen oude huis is klein voor vier mensen en twee grote, lieve, slonzige honden, maar iets beters kunnen ze zich niet veroorloven. Ze hebben er iets meer dan honderdduizend dollar voor betaald. Op de begane grond zijn twee kleine slaapkamers, en in het souterrain is nog een slaapkamer, met een wandje afgescheiden van de groezelige ketelruimte. In hun eigen slaapkamer liggen drie vuurwapens verstopt. De baby, die Jaxson heet, slaapt aan het einde van de gang, en het souterrain is voor Zoe, hun dochttertje van zes, die elke avond weer overgehaald moet worden om de trap af te lopen en te gaan slapen.

Saskia vond het huis en kocht het tijdens Adams laatste missie, die een wrak van hem maakte. Hier zouden ze het leven leiden dat ze allebei verwachtten te krijgen toen hij bij het leger ging: huis, kinderen, honden, tuin, geld, stabiliteit, voorspelbaarheid. Ze wist dat hij ziek thuis zou komen, maar wist ook dat het wel beter met hem zou gaan zodra hij weg was uit de oorlog en weer bij haar was, dat hij alleen door bij haar te zijn zou genezen. ‘Een thuiskomst als in een sprookje,’ zo dacht ze erover. ‘Iedereen blij. Zo’n gevoel van het-is-alsof-er-niets-gebeurd-is.’ Toen hij thuis was gekomen en niet lekker in zijn vel zat, toonde ze begrip. Toen hij zei dat hij het nog niet aankon om in een groot gezelschap te verkeren, begreep ze dat ook. Haar geduld, zo had ze besloten, zou oneindig zijn. Ze verhuurden het huis dat ze voor hem had opgeknapt en verhuisden naar een leegstaande boerderij op het platteland. In de herfst was het er prachtig, maar niet in de winter, toen de akkers veranderden in stoppelvelden waar de grijze lucht als een deken overheen lag. Het isolement brak ze op toen een van hun auto’s het begaf, en dus keerden ze terug naar Junction City. Saskia

kocht een muursticker voor in hun slaapkamer met de tekst 'Kus me altijd welterusten'.

Dat deed hij. Tot hij versuft raakte van de pillen die hem voorgeschreven waren tegen angstgevoelens, somberheid, nervositeit, uitputting en hoofdpijn. Zelf deed zij het ook steeds minder en op een dag bekende ze aan een vriendin, wier man ook ziek uit de oorlog was teruggekomen: 'Mijn stemming wisselt met de dag. De ene dag denk ik: Hij heeft het echt zwaar. De andere dag denk ik: Hou op. Het is nu wel mooi geweest. Ga eens wat doen.'

'Het wordt nooit beter,' zei haar vriendin op basis van haar eigen ervaring. 'Het wordt nooit meer zoals vroeger. Het wordt nooit meer zoals ik wil. Dus moet ik mijn toekomstverwachtingen bijstellen.'

'Het zijn de vrouwen die zich moeten aanpassen. Dat geldt voor ons allemaal,' zei Saskia, waarop haar vriendin knikte, en ook vandaag zal ze dat weer proberen terwijl de honden van de burens janken en Adam naast haar in de auto gaat zitten. Om de een of andere reden neemt haar irritatie alleen nog maar toe. Dat besef en het feit dat ze het geen halt kan toeroepen, maakt het alleen maar erger. Een paar straten verderop stopt ze bij een benzinstation.

'Moeten we tanken?' vraagt Adam.

'Anders wordt het wel erg krap,' zegt ze.

'Wil je wat lekkers?'

Ze geeft geen antwoord.

'Een donut?' vraagt hij.

'Nee.'

Hij vult de tank, gaat naar binnen om te betalen en komt naar buiten met een blikje Mountain Dew en een stapeltje krasloten.

'Dat meen je toch niet,' zegt ze, terwijl hij begint te krassen. Ze heeft liever dat hij geld verspilt aan Mountain Dew dan aan lootjes. 'Droom lekker verder,' zegt ze terwijl hij het tweede lot open krast. Ze rijdt verder de stad door, en even later de oprit voor de snelweg op, met voor zich een MPV. 'Waarom remmen ze? Wááróm remmen ze? WAAROM REMMEN ZE?' schreeuwt ze.

Ze trapt op het gaspedaal en haalt haar voorganger in, een oude vrouw, terwijl Adam het derde lot open krast.

'Gisteravond reed ik langs die brug bij de Walmart, en daar zat een zwerver onder, omringd door een enorme berg krasloten,' vertelt hij.